

עמ"ת 70186/12/20 - ד.ה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

עמ"ת 70186-12-20 נ' מדינת ישראל

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
העורר	ד.ה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני ערר על החלטת בית משפט השלום בתל אביב- יפו (השופטת ש' בן יצחק) בתיק מ"ת 10986-12-20 מיום 15.12.20 לפיה שוחרר העורר בתנאים מגבילים.

רקע דיוני

העורר נעצר ביום 27.11.20 בשל חשד לביצוע עבירות של תקיפת בן זוג, איומים והיזק במזיד לרכוש.

ביום 28.11.20 הורה בית משפט קמא (השופט ר' נבון) על הארכת מעצרו עד ליום 30.11.20.

ביום 30.11.20 דן בית משפט קמא (השופטת ע' יהב) בבקשה שנייה להארכת המעצר והורה על שחרורו של העורר למעצר בית בערובה ובתנאים מגבילים, לרבות איסור קשר עם המעורבים והרחקה מכל מקום בו שוהה המתלוננת.

ביום 3.12.20 דן בית משפט קמא (השופט ע' מסארווה) בבקשה נוספת להארכת מעצר והאריך את מעצר הבית בו נתון העורר עד ליום 6.12.20.

ביום 6.12.20 הוגש נגד העורר כתב אישום המייחס לו שני אישומים. במסגרת האישום הראשון מיוחסת לעורר עבירה של איומים ובמסגרת האישום השני מיוחסת לעורר עבירה של תקיפת בת זוג.

על פי הנטען באישום הראשון, ביום 27.11.20 בשעה 10:46 או בסמוך לכך הגיע העורר לדירתה של המתלוננת, שהייתה בת זוגו במשך 3 שנים, כאשר היא ובנה הקטן בדירה. באותן נסיבות, נתגלע וויכוח בין העורר לבין המתלוננת, במהלכו איים העורר על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה, באומרו לה כי יהרוג אותה ואת התוכי שלה, על מנת להפחידה או להקניטה.

על פי הנטען באישום השני, ביום 29.10.20, נתגלע וויכוח בין העורר לבין המתלוננת. באותן נסיבות, ברחוב, תקף העורר את המתלוננת באמצעות כך שהכניס את אצבעו לגרונו עד אשר נחנקה מכך. מיד ובסמוך, המשיך העורר לתקוף את המתלוננת באמצעות כך שהכניס את ידו מתחת לבית השחי שלה ואחז בה בחוזקה.

בד בבד עם כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים.

בהחלטה מיום 15.12.20 קבע בית משפט קמא (השופט ש' בן יצחק) כי קיימות ראיות לכאורה לכל המיוחס לעורר על יסוד גרסת המתלוננת וגרסת הבן המחזקת אותה בנוגע להתנהלות העורר אשר לאישום הראשון ולהתנהלות העורר באופן כללי כלפי המתלוננת, כי אין משקל לטענות הסניגור בדבר סתירות וכי גרסת העורר, כשלעצמה, מעוררת תהיות לא מבוטלות לרבות בדבר אופן התייחסותו לשבירת הפלאפון והשלכת הכוס. כמו כן קבע בית משפט קמא כי קיימת עילת מעצר משום מסוכנותו של העורר ובהקשר זה התייחס למעשים המיוחסים לו ולרישומי הפלילי. בית משפט קמא קבע כי המסוכנות הנשקפת מהעורר אינה מבוטלת. עם זאת, נקבע כי העורר יוותר בתנאי מעצר בית בתל אביב ויותר לו לצאת לעבודה בחנות בימים א'-ה' וביום ו' לפי שיש בכך להפחית ממסוכנותו. כמו כן הותר לעורר לצאת להתאווורות בכל יום למשך שעתיים. יתר התנאים נותרו על כנם.

העורר הגיש ערר על החלטת בית משפט קמא, עתר לביטולה ולביטול התנאים המגבילים.

בדין שהתקיים לפני ביום 5.1.21 שמעתי את טיעוני באי כוח הצדדים ועיינתי בתיק החקירה.

טיעוני העורר

בא כוח העורר טוען כי טעה בית משפט קמא בקביעתו כי ישנן ראיות לכאורה לאישומים המיוחסים לעורר בכתב האישום על יסוד גרסת המתלוננת. לטענתו, גרסתה של המתלוננת מלאה בסתירות ותהיות. כך לטענתו מסרה המתלוננת בעדותה הראשונה כי העורר איים עליה שיהרוג את התוכי שלה, אותה ואת כל משפחתה אולם בעימות חזרה בה המתלוננת מגרסה זו וטענה כי העורר איים שיפגע בלב שלה כשהכוונה היא שלא יהרוג אותה, כי אימו להרוג את התוכי היה כללי והעורר "הרים את התוכי" וכי לא אמרה שהעורר איים להרוג את משפחתה. כמו כן טען הסניגור כי גם באשר לאישום השני מסרה המתלוננת גרסה בלתי אחידה כאשר תחילה טענה שבנה היה עד למעשה התקיפה אך לאחר מכן טענה כי בנה לא שמע את האישומים משום שהיה בחדרו וכאשר מסרה שהעורר תקף אותה אך בעימות טענה שפחדה

"לשחרר" את העורר. כמו כן נטען כי המתלוננת מסרה שהעורר שלח לה מסרונים מאיימים אולם לא נמצאו כאלה במכשיר הטלפון הנייד שלה. נטען כי לא ייתכן שהמתלוננת אשר לטענתה הותקפה על ידי העורר תכניס אותו לאחר אותה תקיפה לביתה, כפי שעשתה המתלוננת ואף נכנסה להתקלח. נטען כי גרסתה של המתלוננת באשר לאירוע התקיפה הינה עדות כבושה, היות ושוטרים שהגיעו למקום לא שמעו אימים והמתלוננת מצידה הייתה רגועה ואמרה להם שהכול בסדר. נטען כי בנה של המתלוננת מסר בעדותו כי העורר לא איים להרוג את התוכי אלא זרק עליו ז'קט וכי לא ראה שברי כוס בדירה ואין בעדותו לחזק את גרסתה המופרכת של המתלוננת.

טיעוני המשיבה

באת כוח המשיבה הפנתה לראיות הנוגעות לשני האישומים בכתב האישום וטענה כי הן תומכות אלה באלה וכי החלטתו של בית משפט קמא מבוססת ואין להתערב בה.

דין והכרעה

בטרם החלטה זו, נטלתי תיק החקירה לידי ועיינתי בו עיין היטב. השאלה העולה לדיון והדורשת החלטה היא שאלת קיומן של ראיות לכאורה כמשמעות ביטוי זה בדיון. הואיל ולמעשה מצויים אנו בדיון בהליך של בקשה למעצר עד תום הליכים, ראוי להסב תשומת הלב להלכה הרווחת בעניין זה מזה שנים רבות. כוונתי להלכה הידועה כ"הלכת זאדה" (בש"פ 8087/95 שלמה זאדה נ' מדינת ישראל פד נ (2) עמ' 133 (פורסם במאגרים משפטיים)). הנוסחה שנקבעה בהלכה זו היא הפוטנציאל ההרשעתי שיש בראיות המצויות בבסיס כתב האישום. בתוך כך, נקבע כי בבחינת הראיות הללו אין משום לקבוע ערכיות הראיות, דהיינו מהימנות או אמינות. הבחינה היא בבחינת "מבט על" על הראיות.

כאמור, עיינתי ובחנתי את הראיות בתיק. אני סבור כי, למצער, קיימת תשתית ראייתית ראויה והולמת על פי מבחן "הלכת זאדה". אלא שמעבר לכך ולמעלה מן הצריך, אפנה להודעות המתלוננת החוזרת פעם אחר פעם על איומיו ומעשיו של העורר. באשר ל"סתירה" אליה מפנה הסניגור בכך שבהודעה אחת אומרת המתלוננת כי העורר איים כי יהרוג אותה ואת משפחתה ובהודעה אחרת כי יהרוג אותה ואת התוכי שבחזקתה, הרי השוני בין האמירות אין בו כדי להפריך או לקעקע הראיות בתיק. יש לשים לב להודעת בנה של המתלוננת התומכת תמיכה משמעותית בגרסת המתלוננת וכן בהודעות הקוליות אשר הושמעו באזני העורר שיש בהן באופן מובהק כדי להביע אימים על המתלוננת. הודעות אלה ללא ספק תומכות ומחזקות את גרסתה של המתלוננת.

באשר לאישום השני, דהיינו מעשה האלימות הנטען מיום 29.10.20. בית משפט קמא נתן דעתו אך על הראיות לכאורה שבבסיס האישום הראשון, כמו גם באשר לעובדה שהמשטרה הגיעה לאירוע שבאישום השני, על פי הודעת עדים בלתי תלויים, שכנים או עוברי אורח. ככל שאני בוחן את הראיות לכאורה בבסיס האישום השני, אני מוצא כי יש ממש בקביעה שגם באשר לאישום זה קיים בסיס ראייתי מוצק בבחינת ה"ראיות לכאורה". בתיק מצויות אמרות המעלות בסיס לחיזוק גרסת המתלוננת באשר לאישום השני. אכן, המתלוננת לא הגיעה למסור תלונתה סמוך לאחר האירוע האלים. אך האם יש בכך כדי לקעקע הודעתה? האם אין די ראיות הנוגעות להתנהגותו האלימה של העורר כלפי המתלוננת, באופן

שהאלימות בה נקט כלפיה כפי העולה מהאישום השני, תואמת את העולה מתוך הראיות בתיק באשר לאלימותו של העורר.

כפי העולה תדיר במקומותינו, יש ולעיתים נדרש בית המשפט על ידי צדדים לבחינת מסכת עובדתית מורכבת, בחינה נפרדת של עובדות בנפרד זו מזו. ולא כך יש לנהוג. הכלל הוא שיש לבחון את המסכת העובדתית על פי התמונה הכוללת העולה ממנה. משום כך, במקרה שלפני, למעלה מן הצריך, ואף שאין בכך כדי עניין שעלה בהליך שלפני, התרשמתי ממכלול הראיות לכאורה בתיק, דבר קיומה של מסוכנות העורר כלפי המתלוננת כמו גם רמתה. לפיכך, נראה לי שהיה מקום להחמיר ולהקשיח את תנאי שהחרור של העורר ולו משום מסוכנותו כלפי המתלוננת. לצערנו ניסיון החיים מלמד כי אין להקל ראש מהתנהגות אלימה של בן זוג, ככל שבמסוכנותו או עוסקים. אחרית היחסים בין בני זוג, בדרך כלל, וכפי העולה בתיק זה במיוחד, בו המתלוננת מבקשת להיפרד מהעורר, וזה אינו מפנים רצונה, יש וסופה מי ישורנה. במקרים המתאימים יש לנקוט משנה זהירות ככל שבאין או בהפחתת מסוכנות הצד האלים ביחסים שבין בני זוג, אנו דנים. הדברים, לטעמי, ברורים ואינם מצריכים הרחבת הדיבור. משום כך, נראה לי שהתנאים לפיהם שוחרר העורר במקרה זה, מקלים ביותר.

תיק החקירה המצוי לפני יוחזר לידי נציגי המשיבה על ידי המזכירות (סמי ליאון).

סוף דבר שאני דוחה את הערר.

המזכירות תעביר החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג טבת תשפ"א, 07 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.